

Sjunde söndagen i Påsktiden

Förföljelse och förtröstan – Det frimodiga vittnesbördets söndag

5 Mos 31:6-8; Rom 8:31-39; Joh 16:29-33; Ps. 27:1-3, 10-14

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Det kommer en tid då jag skall tala i klartext, säger Jesus. Då skall jag helt öppet förkunna för er om Fadern.¹ Lärjungarnas reaktion hörde vi i Evangeliet: ”Nu talar du öppet och inte i liknelser!”² [Nu förstår vi, och] ”därför tror vi att du har utgått från Gud.”³ Men Jesus varnar lärjungarna: Ja, ”nu tror ni. Men det kommer en tid, och den är redan här, när ni ska skingras var och en åt sitt håll...”⁴

Så hör vi den helige aposteln Paulus skriva i brevet. ”Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? [skriver han] Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?”⁵ Är det nöd och ångest, förföljelse, fara och svärd som håller oss borta från Kristi kärlek?

Han är själv viss om; säker på, att ”varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre”⁶

Men det finns sannerligen de som försöker. Försöker avskilja människan och hålla henne omedveten om och borta från den kärlek han älskar oss med.

I veckan som gick kunde man på Svenska dagbladets Idagsida, i spalten ”psykologen svarar” ta del av ett konkret exempel på just detta. Här fick den vakne ännu ett bevis på hur det andefattiga, funktionalistiska och rationalistiska samhälle vi odlar (dyrkar!) drabbar människan.

Under rubriken ”Glädje går att finna – men du behöver hjälp” tar sig en psykolog för att hjälpa en 52-årig man i nöd. ”Nu finns inget kvar att se fram emot” skriver han och att han ”mår dåligt och finner ingen frid”. ”Jag har familj och vuxna barn och nu finns inget kvar att se fram emot.”

Bakom det som uttrycks finns en människa av kött och blod. Och han är inte ensam om sin erfarenhet. Det gör saken verklig och än mer tragisk. Svaret han får väcker nämligen frågan om det är fler än han som möts på liknande vis?

Psykologen svarar att ”du är inte svag. Du är stark som ber om hjälp. Du har inte gett upp utan hoppas fortfarande på att det ska finnas hjälp för dig att få. En del, om än liten, vill hitta liv igen och söker denna gnista av liv.”

¹ Jfr Joh 16:25

² Joh 16:29

³ Joh 16:30b

⁴ Joh 16:32a

⁵ Rom 8:35

⁶ Rom 8:38-39

Psykologen konstaterar det uppenbara. Mannen hade förmodligen inte skrivit om han inte redan visste just det, att det är livsgnistan han söker. Men är psykologen förmögen att visa honom det han behöver och nu törstar efter? Psykologen ställer en motfråga: ”Käns det som att ingen behöver dig? Att din funktion är över?” Vänta; var det inte just vad mannen uttryckte? Psykologen fortsätter att ställa frågor: ”Hur startade dessa känslor – kan du blicka bakåt och finna tråden?”

Förmodligen har psykologen nu lyckats med att starta en process i mannen. Men har han fått några svar? Har psykologen, där i spalten, möjlighet att ta hand om den process som initierats? I stället följer någon form av generellt universalsvar som appellerar till dagens individualistiska tankemönster: ”Sannolikt behöver vi hitta liv för oss själva. Det räcker inte att leva för sina barn eller en partner eftersom det är opålitligt(!).”

När psykologen här lägger skuld över mannens relation; kanske också dömer ut familjen som vardagens trygga famn, gör sig den heliga apostelns brevtex text påmind: ”Vem kan anklaga Guds utvalda? Gud är den som frikänner. Vem är det som fördömer?”⁷

Jag ser så här långt inte något för mannen att gripa efter i det som skrivs; inget som skulle kunna väcka den efterlängtade livsgnistan. Och värre skall det bli då psykologen i sin sista mening konstaterar att hon inte har något att erbjuda. Hon skriver att ”själens glädje går att finna men du behöver hjälp på vägen. Du ska inte behöva känna så här. Sök hjälp vid närmaste vårdcentral.”

Och så var det klart. Nästa!

Vi kan konstatera två ting, nämligen att hjälpen finns utanför psykologens kompetensområde och att någon gör sitt bästa för att hålla den nödställda borta från hjälpen. Förmodligen får psykologen inte, av, som det heter, yrkesetiska skäl, nämna det uppenbara att hjälpen står att finna via Kyrkan. Även detta ligger bortom allmän kompetens att hänvisa till en självvårdare – en präst. Men då hade svaret kunnat bli mer konkret. Då kunde den sökande mannen få reda på *varför* han är värd mer än att känna sig förbrukad; *vad* som konstituerar liv och *var* hoppet står att finna.

Men så invänder någon att det inte är psykologens uppgift att förkunna Jesus Kristus; att psykologen inte får blanda in tro i sin strikt vetenskapligt grundade professionalism. Men skulle man kunna hävda att det ligger inom det professionellas ansvar att veta när kompetensen inte räcker? Att hänvisa vidare till en instans som kan ge svar? Jag vågar knappt tänka tanken huruvida psykologen är döpt...

Många är de som gör sitt bästa för att hålla människor borta från Sanningen. Därför måste vi; alla vi som är döpta, vara frimodiga och tala klartext om detta; om att svaren på så många frågor finns i det som undanhålls. Han, vår Herre, Jesus Kristus gjorde det – han talade öppet om Fadern. Han gjorde det och med en särskild tanke på den 52-årige mannen som söker svaren i det jordiska sade han att ”detta har jag sagt er för att ni ska ha frid i mig. I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen.”⁸

Länk till artikeln i SvD:

<http://www.svd.se/det-racker-inte-att-leva-for-barnen-eller-en-partner/om/psykologen-svarar>

⁷ Rom 8:33

⁸ Joh 16:33